

Prototo Aduentu.

3. acerrimæ correptionis. 4. potentissimæ inspirationis; & hoc dupliciter, vox amoris & inflammationis; vox acriteribilis correptionis. II. tractat de præparatione ad quam vox incitat: *Parate viam Domini: quod quam sit facile ostendit.* *A sol. 17. col 4.* usque ad fol 19. col 1.

A manum, & ingrediantur portas duces: quibus hæc destrutio committitur. *A pag. 35. usque ad 39.*

Sermo 5. explanat eadem verba. Per Babylonem animam intelligit passionibus subditam: cuius onus Crux sit, passionibus eiusmodi contraria. Deinde I. verba Isaiae censet dicta esse ad Angelos, ut cordibus fidelium crucis signum imprimant; & quam id fortunatum sit. II. Exaltationem vocis psalmodia, lectionem manas, orationi accommodat. III. Tria illa eadem quæ memorat Prophetam, contra tria peccatorum genera dicta esse demonstrat. IV. Hæc omnia quæ præcipit Prophetam, portas quasdam esse per quas virtutes introducuntur in animam. *A pag. 40. usque ad 44.*

Sermo 6. considerat illud Isaiae cap. 1. *Ego mandauis sanctificatis meis: & vocavi fortates meos &c.* Quod de praconibus novi testamenti interpretatur: & tres significare prædicatorum ordines, & triplicem statum Ecclesiæ. Denique ad castitatem, fortitudinem, & exultationem in Domino singulos hortatur. *A pag. 46 usque ad 50.*

Sermo 7. explanat verba Isaiae cap. 13. 4. *Vox multitudinis in montibus quasi populum frequentium, vox sonitus regum & gentium congregatarum.* Et docet I. Cuius & qualis hæc vox sit II. quid per montem & multitudinem velit, & per alia ibi expressa. III. Tum explicat alia verba sequentia, de militia belli veniente de terra procul. Per hæc significari Reges & gentes ad debellandam ciuitatem immisso, non solum prædicatores sed etiam iustos de terra longinqua, dissimilitudinis regione collectos. *A pag. 51. usque ad 55.*

Sermo 8. verba Isaiae eodem cap. ad eos dicta tradit qui vel Euangelij veritatem non suscepserunt ut salvi fierent; vel qui suscepserunt fidei veritatem operibus corrumpebant; quibus vultu pro prædicto futurum in die mortis. Vbi de utilitate memoriae mortis dicitur; postquam ablatum est tempus operandi. Ad hæc verba. *A summum eccl. Dominus, & rasa furoris eius ut dis-*

PRO TOTO ADVENTV.

* **S.** ADELMI sermones triginta & *Svn^d de oneribus ab Isaia prædictis cap. 13 & seq. quorum velut in proæmium produxi Dom. i. Aduentus.*

Sermo 1. Deducit I. Deum esse omnium, esse, omnium vitam & sapientiam: à quo se separans homo ut instrumentum factus est. Reduci autem per fidem, spem & charitatem eruditum. II. Id ipsum præstari per scripturas lacras secundum cuiusque captum. III. Se ideo explanandum suscepisse Isaiam. IV. Elogia quædam inserit eiusdem Prophetam V. Cur hæc visiones ab Isaia onera appellentur, & quæ sint: duoque distinguit onera, unum præmens, aliud opprimens. VI. quid mysticè significet Babylon. *A pag. 17. usque ad 22.*

Sermo 2. agit de onere Babylonis, & querit I. quomodo illud dicatur visum ab Isaia, ubi sexuplicem visionem distinguuit, sensualē, imagināriam, Phantasticam, spiritualem, rationalem, intellectualem. Et solam hanc ultimam Propheteram constituere docet. *A pag. 23 usque ad 28.*

Sermo 3. Venisse plenitudinem temporis, & quid illa sit explicat. Deinde, Aduentum Domini destruenda ciuitati Babylonica inserire. Denique modum huius destructionis describit ab Isaia: ubi examinat: quis loquatur, & quibus. Addit & edifferit ea verba: *Super montem caliginosum leuante signum, exalte vocem & de cruce Domini & prædicatione Apostolorū interpretatum:* *A pag. 29. usque ad 34.*

Sermo 4. dictum ostendit prædicatoibus ab Isaia. *Exalte vocem leuante*